

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **JUDr. V. T.**, proti žalovanej **F.**, zastúpenej JUDr. A. Z., **o náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 27 C 698/1999, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 23. februára 2010, sp. zn. 3 Co 406/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II rozsudkom z 10. septembra 2009, č.k. 27 C 698/1999-224 žalobu o zaplatenie 2 158,73 € s úrokom z omeškania vo výške 3 % ročne od 17. januára 1991 do 30. apríla 1995, s úrokom z omeškania vo výške 22 % ročne od 1. mája 1995 do zaplatenia zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Žalobkyni uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 74,08 € na účet Okresného súdu Košice II, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Mal za to, že pokiaľ sa jedná o náhradu mzdy na dobu presahujúcu šesť mesiacov, nie sú u žalobkyne dané dôvody, aby súd náhradu mzdy nad šesť mesiacov priznal z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru. Čo sa týka uplatňovanej náhrady mzdy z dôvodu prekážok v práci, súd v súlade s právnym názorom Krajského súdu v Košiciach poukázal na to, že vo vylúčenom konaní sp.zn. 27 C 698/1994 právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní dňa 26. augusta 2005 predniesla, že si uplatňuje náhradu mzdy

jednak z dôvodu prekážok na strane zamestnávateľa, jednak z dôvodu neplatného rozviazania pracovného pomeru, pričom na pojednávaní dňa 11. mája 2006 bola pripustená zmena žaloby. V konaní sa žalovaná dovolala premlčania ohľadom uplatňovaného nároku na náhradu mzdy z dôvodu prekážok na strane zamestnávateľa, preto v súlade s ustanoveniami § 261 ods. 1, § 263 ods. 1 Zákonníka práce mal súd za to, že nárok žalobkyne na náhradu mzdy z tohto právneho titulu je premlčaný. V tejto súvislosti súd uviedol, že z obsahu žaloby, ktorú žalobkyňa podala na bývalý Mestský súd v Košiciach dňa 12. decembra 1991, ani z jej úkonov vykonaných v konaní vedenom pod sp.zn. 17 C 1324/1991 a pod touto sp.zn. do 26. augusta 2005 nevyplýva, že žalobkyňa sa domáha náhrady mzdy z dôvodu prekážok v práci na strane zamestnávateľa. Žalobkyňa vo všeobecnosti iba poukazovala na to, že od 2. decembra 1991 jej nie je umožnený výkon práce podľa pracovnej zmluvy, čo sa týka funkcie a miesta výkonu práce. Vzhľadom na uvedené žalobu v časti istiny a príslušenstva nad 22 590 Sk s úrokom z omeškania vo výške 3 % ročne od 1. augusta 1992 do 30. apríla 1995 a úrokom z omeškania vo výške 22 % ročne od 1. mája 1995, zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2, § 150 O.s.p. Mal za to, že žalobkyňa bola úspešná v pomere $\frac{1}{4}$, neúspešná v pomere $\frac{3}{4}$, takže žalovanej vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere $\frac{1}{2}$. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl súd v okolnostiach veci, keďže predmetom konania je žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou, kedy je žalobkyňa priamo zo zákona oslobodená od platenia súdnych poplatkov. Aj keď si žalobkyňa svoj nárok uplatnila a vyčíslila vo vyššej sume, ako jej súd priznal, v konečnom dôsledku by priznanie náhrady trov konania žalovanej bolo v rozpore s účelom konania o náhradu mzdy, pretože ide o konanie, ktoré sa vedie od roku 1999 a žalobkyňa bola úspešná v konaní o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru. O trovách konania štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 23. februára 2010, sp. zn. 3 Co 406/2009 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie 2 158,73 € a príslušenstva pohľadávky a vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi účastníkmi konania ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Zároveň zrušil rozsudok vo výroku o trovách štátu a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil s vyhodnotením vykonaného dokazovania a skutkovými závermi súdu prvého stupňa, že prácu u nového zamestnávateľa nemusela žalobkyňa vykonávať s mimoriadnym pracovným vypätím, prípadne za nepriaznivých okolností. Rovnako sa stotožnil s právnym záverom súdu

prvého stupňa, že náhradu mzdy z dôvodu prekážok v práci nebolo možné žalobkyni priznať, lebo žalovaná sa úspešne dovolala premlčania uplatneného nároku na náhradu mzdy z dôvodu prekážok na strane zamestnávateľa (§ 261 ods. 1 a § 263 ods. 1 Zákonníka práce). Stotožnil sa s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, že ani z obsahu žaloby, ktorú žalobkyňa podala na bývalý Mestský súd v Košiciach dňa 12. decembra 1991, ani z jej úkonov vykonaných v konaní vedenom pod sp.zn. 17 C 1324/1991 a v konaní 27 C 698/1999 do 26. augusta 2005 nevyplýva, že žalobkyňa sa domáhala náhrady mzdy z dôvodu prekážok v práci na strane zamestnávateľa. Za vecne správny považoval i výrok rozsudku súdu prvého stupňa o trovách konania vo vzťahu medzi účastníkmi konania. Rozsudok vo výroku o trovách štátu v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že výrok o trovách štátu nie je dostatočne zrozumiteľný. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti „celému výroku rozhodnutia“ odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorá navrhla rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/, c/, d/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci) a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Za takú vadu označila skutočnosť, že odvolací súd vo veci nevytýčil pojednávanie a postupoval spôsobom, ktorý platný zákon nepozná. Keďže dokazovanie bolo treba zopakovať, resp. doplniť o navrhnuté dôkazy, nenastala podľa názoru žalobkyne žiadna zo skutočností stanovená v § 214 ods. 2 O.s.p. V dovolaní tiež namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, nevyhodnotenie predložených dôkazov a neúplné zistenie skutkového stavu odvolacím súdom. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne považovala rozsudok odvolacieho súdu za vecne správny, vydaný na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a aj za správne právne posúdený. Dovolanie žalobkyne navrhla ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko nie sú dané dôvody dovolania a napadnuté rozhodnutie ani neobsahuje vady konania, pre ktoré by ho bolo potrebné zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V napadnutých výrokoch odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa čiastočne potvrdil a čiastočne zrušil. Nakoľko dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v potvrdzujúcej časti a zrušujúcej časti nevykazuje niektorý zo znakov uvedených rozsudkov, je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 238 O.s.p. nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným

súdom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že k odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom malo dôjsť tým, že odvolací súd vec pojednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Podľa názoru žalobkyne mal nariadiť odvolacie pojednávanie, lebo v danej veci bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

V zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. v znení platnom od 15. októbra 2008 odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, ak nejde o niektorý z prípadov uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia, t.j. ak nejde o prípad, kedy je potrebné

zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo ak súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Odvolací súd bol teda oprávnený podľa odseku 2 tohto ustanovenia rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia pojednávania. Pokiaľ dovolateľka poukazovala na potrebnosť doplnenia alebo zopakovania dokazovania ako na dôvod, pre ktorý v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. malo byť nariadené pojednávanie, dovolací súd poznamenáva, že je vecou úvahy odvolacieho súdu, či považuje za potrebné doplniť dokazovanie. Z ustanovenia § 213 ods. 4 a 5 O.s.p. totiž vyplýva, že za stanovených podmienok odvolací súd môže doplniť dokazovanie. Ide teda o možnosť a nie o povinnosť odvolacieho súdu. Okrem toho skutočným dôvodom, pre ktorý v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. musí byť nariadené pojednávanie, je samotné zopakovanie alebo doplnenie dokazovania odvolacím súdom, ak tento súd sám dospel k záveru, že je potrebné tak urobiť. Za týchto okolností bol preto postup odvolacieho súdu správny a žalobkyni nebola odňatá možnosť konať pred týmto súdom.

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľky týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie 2 158,73 € a príslušenstva pohľadávky a vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi účastníkmi konania potvrdil a vo výroku o trovách štátu zrušil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.)

a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

K námietke dovolateľky, že rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že tento dovolací dôvod, ktorý bol obsiahnutý v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. účinného do 31. augusta 2003, nie je od účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z., ktorým bol zmenený a doplnený Občiansky súdny poriadok, súčasťou našich procesných predpisov.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje

zmätačnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z dovolania žalobkyne vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu aj v časti týkajúcej sa výroku o trovách konania. Pokiaľ ide o túto časť rozhodnutia odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., a nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 veta druhá O.s.p., a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takom prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu, a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadiť ako na uznesenie. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (prípúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., § 239 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky však žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. augusta 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová